

Jørgen Estrup (RV):

Det Radikale Venstres ordfører i denne sag, hr. Bilgrav-Nielsen, kan ikke være til stede i dag på grund af sygdom, og jeg skal derfor ganske kort på hans vegne meddele, dels at Det Radikale Venstre ikke vil kunne støtte lovforslaget fra Fremskridtspartiet, dels at vi som andre i dette Ting ser aflønningsforholdene for folketingsmedlemmer og for regeringsmedlemmer som en helhed og ønsker, at dette lovforslag nu bliver inddraget i det udvalgsarbejde, som Udvalget for Forretningsordenen sætter i gang, og at vi vil afvente, hvad der kommer ud af dette arbejde.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er som bekendt altid godt stof i medierne at skrive om ministres pensionsforhold og ydelser i anden forbindelse; og især når disse ydelser kan hæftes på en bestemt person, så får debatten ny næring.

Ydelserne til ministre består jo som bekendt af vederlag, pension og fratrædelsesgodtgørelse, og når vi sammenligner de danske ydelser med andre landes ministres vilkår, så er de ganske beskedne. Det er ikke noget, som kan få os op af stolene; vi synes, at de er ganske rimelige.

Der skal være et rimeligt forhold mellem arbejdets omfang og ansvar og ydelserne, og ansvaret og arbejdet er af ganske stort omfang, når vi taler om ministre. Det er et ansvarsfuldt og stort arbejde, og derfor skal ministrenes økonomiske vilkår også stå i forhold til deres arbejdsbyrde. Vi mener ikke, at ydelserne er for store, måske tværtimod. Det skal være attraktivt for rigets bedste mænd og kvinder at beklæde posten som minister, og derfor skal aflønningen være på et rimeligt niveau.

Derfor er vores holdning i Kristeligt Folkeparti, at de samlede vilkår for ministre ikke må blive forringet; men selvfølgelig kan det overvejes, om det er skruet rigtigt sammen, om der er det rigtige forhold mellem de forskellige elementer i ydelserne. Her tænker jeg på pensioner og ventepenge. Det er da muligt, at det skal skrues sammen på en anden måde.

Nu er der så sat et udvalgsarbejde i gang, som skal kortlægge området. Vi ser frem til resultatet af dette arbejde, og så må vi overveje, om der skal ændres på tingene. Det betyder, at vi afviser Fremskridtspartiets lovforslag.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er egentlig lidt chokerende at opleve, hvordan Folketingets medlemmer og regeringen tackler en sag som den, Fremskridtspartiet her har rejst.

Jeg tror, man vil møde meget lidt forståelse i befolkningen for, at man tager en så lille sag som den, vores forslag drejer sig om, og gør den til en stor sag. Det handler jo netop ikke om, at Fremskridtspartiet er ude i et populistisk ærinde, og det handler ikke om, at vi har ført en hetzagtig debat mod nogen. Det handler i og for sig om noget helt andet; det handler om, at den nuværende regering med statsministeren i spidsen for en gangs skyld har foretaget noget meget fornuftigt, nemlig ladet sin indenrigsminister bestemme, at borgmestre i dette land først skal kunne modtage borgmesterspension, når de når til pensionsalderen.

Det er let at tilbagevise alle de urigtige påstande, der er kommet, for dette forslag er ikke et forslag, som er blevet til, efter at regeringen havde ét års fødselsdag. Det fremgår af bilag fra Folketingets Lovsekretariat og fra pressemeddelelser, som Fremskridtspartiet har udsendt, at denne sag rejste Fremskridtspartiet umiddelbart efter, at regeringen selv havde bestemt, at borgmestre ikke skulle kunne få pension, før de nåede til pensionsalderen.

Så sker der selvfølgelig det, at regeringen nu har denne etårsfødselsdag og skifter ud til højre og venstre, og så rejser pressen debatten, og man tager debatten op, sådan at man inddrager revl og krat, folketingsmedlemmers vederlag og andre goder, ministres ventepenge og alt muligt andet; det er jo kun et spørgsmål om at slippe billigst muligt ud af denne debat. Men det er jo ikke Fremskridtspartiets skyld; Fremskridtspartiet havde lavet forslaget lang tid før.

Fremskridtspartiets lovforslag er et enkelt lille forslag, som kan vedtages fuldstændig uafhængigt af den store debat og det store kulegravningsarbejde i forbindelse med alle de andre forslag. Det går nemlig i al sin enkelhed blot ud på, at ministre akkurat som resten af befolkningen – også helt i tråd med regeringens egen politik om borgmestres pensioner – først skal kunne opnå pension efter det fyldte 60. år, altså ved pensionsalderen. Andet er der ikke i Fremskridtspartiets forslag. Det er ikke et forslag om, at ministre skal have mindre i løn, det er ikke et forslag om, at ministre ikke